

ЗЛАТНИЯ БЪРЗОЛЕТ

enthusiast
Children's
Books

ПРОДЪЖЕНИЕ НА БЕСТСЕЛЪРА НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“
„СРЕБЪРНАТА СРЕЛА“ ОТ

ЛЕВ ГРОСМАН

ЗЛАТНИЯ БЪРЗОЛЕТ

Лев Гросман

Превод от английски език:

Анелия Янева

София, 2025

enthusiast
| Children's
| Books

Lev Grossman
The Golden Swift

Copyright © 2022 by Lev Grossman
Interior illustrations by Tracy Nishimura Bishop

Cover art by Brandon Dorman. Cover design by Sasha Illingworth.
Cover copyright © 2022 by Hachette Book Group, Inc.

Лев Гросман
Златния бързолет

© Анелия Янева, превод, 2025
© Брандън Дорман, илюстрации на корица, 2022, 2025
© Саша Илингворт, дизайн на корица, 2022, 2025
© Трейси Нишимура Бишоп, вътрешни илюстрации, 2022, 2025
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2025

ISBN 978-619-164-656-2

НА РОС, ХАЛИ И БАЗ

1

КАКЪВ Е РЕДЪТ НА НЕЩАТА

ИМА ОПРЕДЕЛЕН НАЧИН, ПО КОЙТО СЕ ВЪРШАТ НЕЩАТА, И ТОВА НЕ Е ТОЙ.

„Не аз съм го измислила“, разсъждаваше Кейт. „И дори не харесвам тъпия им рег! Но щом са го измислили, трябва да се придържат към него.“

Кейт не каза това на глас – често имаше чувството, че изнася най-успешните си речи само мислено и затова те не се радваха на широко обществено признание, каквото заслужаваха. В този момент тя стоеше на тротоара под студения гъжд пред един небостъргач в центъра на Чикаго – един от онези изключително високи и върлинести небостъргачи с футуристичен вид, които са естествено мястообитание на обикновения милиардер.

– Хайде да си ходим, Кейт. Той не е тук. – Майка ѝ беше изнервена, цялата вир-вода, но като цяло

гържеше ситуацията под контрол. – Типично за Хърбърт!

Кейт не би могла да възрази по нищо една точка. Това категорично беше адресът на вуйчо ù Хърбърт, но човекът на рецепцията също толкова категорично каза, че никога не е чувал за него. Ако вуйчо Хърбърт беше тук, тогава той не присъстваше в някоя видима и откриваема форма.

И това наистина беше типично за вуйчо Хърбърт.

Кейт се запозна с вуйчо си едва предната година и от този момент нататък това се оказа една госта хубава година. На нейния единайсети рожден ден, който в крайна сметка продължи няколко седмици, Хърбърт – всъщност той беше милиардер и освен това се оказа вълшебник – подари на Кейт парен влак на име Сребърната стрела. Сребърната стрела беше вълшебен влак, който си имаше бонбонен вагон, вагон библиотека и невероятно уютен спален вагон. Той се оказа част от мащабна невидима световна железопътна услуга, посветена на това да подпо-

мага животни в нужда, които напоследък, изглежда, ставаха все повече и повече.

А, и тези животни можеха да говорят. Сребърната стрела също можеше да говори. Цялата тази история беше толкова неправдоподобна, че Кейт вече се беше примирила с мисълта никога на никого да не я разказва; предполагаше, че може да я добави към всички онези страхотни речи, които произнасяше в главата си и които никога никога няма да чуе. Към края на тяхното пътуване със Сребърната стрела двамата с по-малкия ѝ брат Том официално бяха произведени в кондуктори на Голямата тайна междуконтинентална железница.

Но това пътуване не беше едно от онези приключения, които се случват само веднъж, а после единственото, което ви остава, е да си го спомняте, да му се наслаждавате и да го цените до края на иначе изпълнения с без-събития свой живот. След нейния рожден ден двамата с Том направиха още около дузина пътувания със Сребърната стрела. Отначало тя се опита да си води дневник, но това трях само едно пътуване – малко преди мързелът окончателно да я налегне, някакви зайци го изядоха и така сложиха край на всичко. Кейт просто заключи, че явно не е от хората, които си водят дневник. Затова пък помогна на стотици животни да стигнат до мястото, където искат да отидат, или да се махнат от мястото, от което имаха нужда да се махнат, или да открият когото или каквото търсят. Носеше се със Сребърната стрела през дълбоки тунели, през сияйни сини

пукнатини в ледниците, покрай тайни, покрити с лози храмове в дебрите на знойните екваториални гъжровни гори.

Това беше всичко, към което винаги се беше стремяла, без дори да знае, че го прави. Кейт винаги беше мислила за себе си като за човек, който един ден ще води таен двойствен живот, и смяташе, че вторият ѝ живот вероятно ще бъде нещо като на супергерой или на таен агент, но не и като кондуктор на тайнствено невидим влак. Но едва ли нещо друго би могло да я направи по-щастлива от начина, по който се развиха нещата в живота ѝ.

Или поне не буквално. Всъщност можеше да бъде и малко по-щастлива. Кейт не се оплакваше – в часовете по социално и емоционално обучение ѝ бяха набили в главата, че оплакването е непродуктивен начин за справяне с лични предизвикателства, и тя реши, че преподавателката ѝ по социално и емоционално обучение вероятно има заслуга за част от тези лични предизвикателства, тъй като името ѝ беше госпожа Пишуркова.

Но ако Кейт все пак решише да се оплаква – просто хипотетично, – нейните оплаквания биха били следните. Пет на брой.

Оплакване №1: Двойственият живот изобщо не беше толкова лесна работа, колкото изглеждаше. Преди всичко това да се случи, тя не беше особено добра дори във воденето на един-единствен живот, а сега, когато имаше цели два, те все намираха начин да се преплетат един с друг. Проблемите от единия живот успяваха да я последват в

другия и обратно. Например, Кейт винаги се беше притеснявала за теста по социални науки, където трябваше да спаси захарна торбеста летяща катерица от горски пожар в Австралия, а после в клас, когато се опитваше да си спомни причината за Френската революция (бедността), мозъкът ѝ внезапно решаваше да се тревожи за това, че коминните бързолети остават без комини, където да свиват гнездата си.

И изобщо какъв е смисълът от това да водиш двойствен живот, щом не можеш да използваш единия, за да избягаш от другия?

Оплакване №2: Том. Колкото и да е невероятно, Том вече не изглеждаше толкова заинтригуван от Сребърната стрела, колкото беше в началото.

Той всъщност пропусна последните две пътувания, което Кейт намираще за абсолютно неприемливо откъдето и да го погледнеш. На нея дори през ум не ѝ минаваше да пропусне шанса да пътува със Сребърната стрела.

Том обаче вече беше на девет, доста награснал възрастта си и толкова обсебен от тренировките по ханкидо, че даже стигна дотам да заяви как нямам време за Сребърната стрела. На което Кейт

отвърна, че в казаното от него няма никакъв смисъл, защото магическите пътувания със Сребърната стрела не отнемаха никакво време. Но тогава той се измъкна, под предлог че бил „уморен“, а на това как може да се възрази?

Трябваше обаче да му признае, че ставаше все по-добър в хапкидото. Вече беше преминал към по-високото ниво на категорията син колан и треньорът му позволяваше не само да използва нунчаку и да тренира с него, но и да нанася удари на реален противник. А това болеше, както Кейт лично се убеди, когато веднъж я удари – вярно, тя му позволи да го направи, но само защото винаги си беше мислила, че това е просто играчка! Въпреки това Кейт не можеше да проумее какво толкова може да даде хапкидото на Том, което да е по-важно от Сребърната стрела. А тя мразеше да не може да проумява. Ненавиждаше и това, че вече не е способна да разбере собствения си брат.

Оплакване №3 беше, че не получи желаната роля в училищния мюзикъл, а именно – младата наследница съблазнителка Хоуп Харкорт в „Каквото и да стане“. Вместо това я набутаха в хора. И сега нямаше как да се откаже, защото щеше да изглежда като жалък провал. Тя наистина си беше жалък провал. Само дето не искаше да *изглежда* така.

Това нямаше нищо общо със Сребърната стрела, но тъй като още беше ядосана, тя включи и него в списъка.

Четвъртото оплакване беше, че колкото и усилено да се трудеше със Сребърната стрела, на колко-

то и животни да помагаше, колкото и да се стараете, това никога, ама никога не беше достатъчно. Винаги имаше животни в беда. Кейт четеше много и според личните ѝ наблюдения всяка история, в която беше намесено вълшебство, завършваше с успешното спасяване на света. Тази история обаче беше различна. Кейт се стараете с всички сили, беше смела, никога не се отказваше и като цяло действаше героично, но въпреки това светът *все още* не беше спасен.

Тя разви нездрава мания към горските пожари, които бушуваха в Австралия, непрекъснато следеше новините за тях и запаметяваше имената на все по-малко известни, но незаменими малки животинки, които сега бяха застрашени от изчезване –

не само коали и валаби*, но и нумбати**, куюки*** и гунарти. До този момент тя дори не беше чувала за гунартите, които очевидно бяха някакъв вид мънички мъхести животинки, приличаха на мишки и от тях имаше поне деветнайсет вида – от тънкоопашатия гунарт до още по-гребния космато-крак гунарт. А ето че сега те щяха да изчезнат!

Чувстваше се толкова обезсърчена! Когато пое на първата си мисия със Сребърната стрела, тя мислеше, че наистина може да подобри ситуацията и да възвърне част от равновесието в света, но нещата ставаха само от лоши по-лоши. Възрастните – родителите ѝ, нейните учители, президентът – все повтаряха колко са *загрижени* за околната среда, каква ужасна и връхлитаща *криза* било това, но изглежда, никой от тях не правеше нищо по въпроса, а всеки път, когато Кейт попаднеше на някоя новина за топенето на полярните ледени шапки, изсичането на гъждовните гори или изчезването на пчелите, тя се замисляше за своите приятели белокоремната чапла, котката рибар и полярната мечка и се налагаше веднага да напусне стаята, за да не я питат защо плаче.

И накрая, оплакване №5 беше, че тя вече дори не можеше да тръгне на път със Сребърната стрела, защото вуйчо Хърбърт изчезна! А тъкмо той пращаше Кейт на тези мисии. Ето такъв беше редът на нещата. Но тя не беше виждала вуйчо си от два ме-

* Сборно име на десетки видове торбести животни от семейство Кенгурови. – Бел. прев.

** Торбести мравояди. – Бел. прев.

*** Дребни бозайници от семейство Кенгурови. – Бел. прев.

сеца и никой – нито Том, нито родителите им, нито Сребърната стрела, нито дикобразът, който живееше в гората зад тяхната къща – нямаше ни най-малка представа какво може да се е случило с него.

С други думи, от Кейт зависеше да го открие. Тя лично би предпочела да прекара този гъждовен уикенд сгушена с книга у дома, да изработва оригами кутии от красива хартия или пък да рисува екзотични цветя по снимки, които е открила в интернет, а не да се щура – да се щура! – из Чикаго под ледения гъжд, за да издирва своя безотговорен вуйчо милиардер.

Само дето никой друг нямаше да го направи, ето защо от Кейт зависеше да разреши този проблем. Защото твърде често това беше редът на нещата.

Лев Гросман
Златния бързолет

Превод *Анелия Янева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корица *Саша Илингуърт*
Илюстрации *Брандън Дорман, Трейси Нишимура Бишъп*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Адаптация *Ивайла Пеева*

Американска. Първо издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 15
ISBN 978-619-164-656-2

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Обожавам всяка страница. Това е приключенски роман за деца в най-чист вид.

— Ан Патчет

Нежна, окуражаваща и остроумна книга, която би могла да успокои читателите, страдащи от безпокойство за климата.

— Kirkus

ТЪРСЕТЕ И:

„Сребърната стрела“ на Лев Гросман е специална книга. Приключенска история, изпълнена с живот и истинско чувство, и разказана с блестящ, непретенциозен стил, който родителите с удоволствие ще четат на глас.

— Wall Street Journal